

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 7ης Ιουλίου 2004 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-107/01 και T-175/01,

Société des mines de Sacilor — Lormines SA, με έδρα το Puteaux (Γαλλία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον G. Marty και, στη συνέχεια, από τον R. Schmitt, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον G. Rozet και την L. Ström, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο προσφυγή κατά παραλείψεως και, επικουρικώς, προσφυγή ακυρώσεως, που στρέφονται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να δεχθεί την καταγγελία που υπέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να διαπιστωθεί η εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας παράβαση των διατάξεων του άρθρου 4, στοιχεία β' και γ', ΑΧ και του άρθρου 86 ΑΧ, λόγω της επιβολής στην προσφεύγουσα επιβαρύνσεων που φέρονται ως υπερβολικές στο πλαίσιο κινήσεως των διαδικασιών για την εγκατάλειψη και την παραίτηση από τις παραχωρήσεις προς εκμετάλλευση ορυχείων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, V. Tiili και M. Βηλαρά, δικαστές,
γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας
της 18ης Φεβρουαρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 4 ΑΧ ορίζει:

«Θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά άνθρακος και χάλυβος και κατά συνέπεια καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητας, σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην παρούσα Συνθήκη:

[...]

- β) τα μέτρα ή κάθε πρακτική που εισάγουν διάκριση μεταξύ παραγωγών, μεταξύ αγοραστών ή μεταξύ καταναλωτών, ιδίως όσον αφορά τους όρους των τιμών της παραδόσεως και τα τιμολόγια των μεταφορών, καθώς και τα μέτρα ή κάθε πρακτική που εμποδίζουν την ελεύθερη επιλογή του προμηθευτή από τον αγοραστή·
- γ) οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη ή οι ειδικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από αυτά, υπό οποιαδήποτε μορφή·

[...]»

2 Το άρθρο 33 ΑΧ προβλέπει:

«Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται επί προσφυγών ακυρώσεως που ασκούνται από Κράτος μέλος ή το Συμβούλιο κατά αποφάσεων και συστάσεων της Ανωτάτης Αρχής λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της παρούσης συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας. Ο έλεγχος του δικαστηρίου δεν δύναται εν τούτοις να επεκταθεί επί της εκτιμήσεως της καταστάσεως που απορρέει από οικονομικά γεγονότα ή περιστάσεις, εν όψει της οποίας εξεδόθησαν οι εν λόγω αποφάσεις ή συστάσεις, εκτός αν προσάπτεται στην Ανωτάτη Αρχή ότι διέπραξε κατάχρηση εξουσίας ή ότι αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της παρούσης συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της.

Οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 48 δύναται υπό τις αυτές προϋποθέσεις να ασκήσουν προσφυγή κατά ατομικών αποφάσεων και συστάσεων που τις αφορούν ή κατά γενικών αποφάσεων και συστάσεων που θεωρούν ότι συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας.

[...]»

3 Σύμφωνα με το άρθρο 35 ΑΧ:

«Στην περίπτωση κατά την οποία η Ανωτάτη Αρχή, υποχρεωμένη από την παρούσα συνθήκη ή από εκτελεστικούς κανονισμούς να λάβει απόφαση ή να διατυπώσει σύσταση, δεν συμμορφώνεται προς την υποχρέωση αυτή, εναπόκειται κατά περίπτωση στα κράτη, στο Συμβούλιο ή στις επιχειρήσεις και στις ενώσεις να φέρουν το θέμα ενώπιόν της.

Το αυτό ισχύει και στην περίπτωση κατά την οποία η Ανωτάτη Αρχή έχουσα εξουσία από την παρούσα συνθήκη ή από εκτελεστικούς κανονισμούς να λάβει απόφαση ή να διατυπώσει σύσταση, παραλείπει να πράξει τούτο, η δε παράλειψη αυτή συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Αν η Ανωτάτη Αρχή εντός δύο μηνών δεν λάβει απόφαση ή δεν διατυπώσει σύσταση, είναι δυνατόν εντός μηνός να ασκηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατά της σιωπηράς αρνητικής αποφάσεως που θεωρείται ότι προκύπτει από τη σιωπή αυτή.»

4 Το άρθρο 80 ΑΧ ορίζει:

«Επιχειρήσεις, κατά την έννοια της παρούσης Συνθήκης, είναι εκείνες που ασκούν δραστηριότητα παραγωγής στον τομέα άνθρακος και χάλυβος εντός των εδαφών των αναφερομένων στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 79· εξάλλου, όσον αφορά τα άρθρα 65 και 66 και τις πληροφορίες τις απαιτούμενες για την εφαρμογή των άρθρων αυτών, ως και τις προσφυγές που ασκούνται σχετικώς, είναι επιχειρήσεις κατά την έννοια της παρούσης συνθήκης, οι επιχειρήσεις ή οργανισμοί που ασκούν συνήθως δραστηριότητα διανομής άλλη από την πώληση για οικιακή κατανάλωση ή σε βιομηχανίες.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 5 Η προσφεύγουσα, η οποία είχε τότε την επωνυμία Lormines, θυγατρική της Usinor, ιδρύθηκε το 1978 για να αναλάβει τις παραχωρήσεις και εκμισθώσεις μεταλλείων σιδήρου της Sacilor στη Λωρραίνη. Η προσφεύγουσα κατέστη δημόσια επιχείρηση λόγω της εθνικοποίησης της μητρικής εταιρίας το 1982. Λαμβάνοντας υπόψη την πτωτική πορεία που παρουσίαζε η εξόρυξη μεταλλευμάτων σιδήρου στην περιοχή αυτή, η Γαλλική Κυβέρνηση αποφάσισε, το 1991, να σταματήσει την παραγωγή. Τα τελευταία ορυχεία σιδήρου της προσφεύγουσας έπαυσαν τη δραστηριότητά τους τον Ιούλιο του 1993. Η προσφεύγουσα ιδιωτικοποιήθηκε το 1995 και το 1997.
- 6 Λόγω της καταργήσεως του εταιρικού της αντικειμένου, η προσφεύγουσα επρόκειτο να οδηγηθεί σε λύση. Κατά συνέπεια, άρχισε τις διαδικασίες εγκαταλείψεως και παραιτήσεως από τις εκμεταλλεύσεις των ορυχείων.
- 7 Η διαδικασία εγκαταλείψεως σκοπεί στο κλείσιμο και στην ασφάλεια των παλαιών μεταλλευτικών εγκαταστάσεων. Στο πλαίσιο της εγκαταλείψεως, η εταιρία μεταλλείων υποχρεούται στην τήρηση των ειδικών κανόνων περί μεταλλείων, των οποίων το αντικείμενο συνίσταται στην κατοχύρωση της ασφάλειας των παλαιών μεταλλευτικών εγκαταστάσεων.
- 8 Η διαδικασία παραιτήσεως έχει ως αντικείμενο την πρόωρη λήξη της παραχωρήσεως. Επιτρέπει στον παραχωρησιούχο να απαλλαγεί από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την εφαρμογή των ειδικών κανόνων περί ορυχείων και τον απαλλάσσει από την κατά τεκμήριο ευθύνη που τον βαρύνει για τις ζημιές που προκαλούνται στην επιφάνεια.
- 9 Τα μέτρα εγκαταλείψεως αρκετών ορυχείων της προσφεύγουσας εκτελέστηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις του διατάγματος 80-330, της 7ης Μαΐου 1980, σχετικού με τους ειδικούς κανόνες περί ορυχείων και λατομείων (JORF της 10ης Μαΐου 1980, σ. 1179), όπως έχει τροποποιηθεί, κατά τα όσα διαπίστωσε η αρμόδια εθνική διοικητική αρχή διαρκούντος του έτους 1996.

- 10 Το αίτημα ωστόσο περί πρόωρης παραιτήσεως από τις αντίστοιχες παραχωρήσεις δεν έγινε δεκτό από τον αρμόδιο υπουργό και η διοίκηση συνέχιζε να εφαρμόζει τους κανόνες περί ορυχείων με βάση τον νόμο 94-588, της 15ης Ιουλίου 1994, περί τροποποιήσεως ορισμένων διατάξεων του μεταλλευτικού κώδικα και του άρθρου L. 711-12 του εργατικού κώδικα (JORF της 16ης Ιουλίου 1994, σ. 10239). Έτσι, η προσφεύγουσα εξακολούθησε να υφίσταται τις επιβαρύνσεις που συνδέονταν με τα μέτρα επιβλέψεως και την εκτέλεση δημοσίων έργων.
- 11 Εξάλλου, με τον νόμο 99-245, της 30ής Μαρτίου 1999, περί της ευθύνης λόγω ζημιών προκαλουμένων από την εκμετάλλευση ορυχείων και περί προλήψεως κινδύνων από μεταλλεία μετά το τέλος της εκμεταλλεύσεώς τους (JORF της 31ης Μαρτίου 1999, σ. 4767), το τεκμήριο της ευθύνης στον τομέα των μεταλλείων διευρύνθηκε, καθόσον στο εξής καθιερώθηκε τεκμήριο διαρκούς ευθύνης του παλαιού παραχωρησιούχου. Ο νόμος αυτός προβλέπει επίσης υποχρέωση του έχοντος προηγουμένως την ευθύνη της εκμεταλλεύσεως να καταβάλει συμψηφιστικό ποσό προοριζόμενο για τη χρηματοδότηση των δημοσίων εξόδων επί δέκα έτη.
- 12 Με απόφαση της έκτακτης γενικής της συνελεύσεως της 3ης Μαρτίου 2000, η προσφεύγουσα τέθηκε σε εξωδικαστική εκκαθάριση.
- 13 Η προσφεύγουσα, θεωρώντας ότι η άρνηση των γαλλικών αρχών να θέσουν τέρμα στις παραχωρήσεις της, άρνηση από την οποία απορρέει η επιβολή σ' αυτήν νέων, μη προβλέψιμων και υπερβολικών επιβαρύνσεων, αποτελεί παράβαση των άρθρων 4 ΑΧ και 86 ΑΧ, υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία, με ημερομηνία 9 Φεβρουαρίου 2001, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής στις 21 Φεβρουαρίου 2001.
- 14 Με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι οι γαλλικές αρχές παρέβησαν το άρθρο 4, στοιχείο γ', ΑΧ επιβάλλοντας σε αυτή «ειδικές επιβαρύνσεις». Ζήτησε από την Επιτροπή να διαπιστώσει, με βάση το άρθρο 88

ΑΧ, παράβαση εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας των προβλεπομένων από τη Συνθήκη αυτή υποχρεώσεων και να την υποχρεώσει:

- «— να αναγνωρίσει ότι η εταιρία Lormines δεν είναι πλέον δικαιούχος των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων από την ημερομηνία της πραγματικής εγκαταλείψεώς τους
- να αναγνωρίσει ότι, από της πραγματικής εγκαταλείψεως των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων, η εταιρία Lormines δεν μπορεί να βαρύνεται με τεκμήριο ευθύνης
- να παύσει να επιβάλλει στην εταιρία Lormines οποιαδήποτε επιβάρυνση με βάση τις ως άνω παραχωρήσεις και εκμισθώσεις
- να αποζημιώσει την εταιρία Lormines για τις επιβαρύνσεις που της επιβλήθηκαν από τις πραγματικές εγκαταλείψεις των προς αυτήν παραχωρήσεων και εκμισθώσεων».

15 Με το από 30 Μαρτίου 2001 έγγραφό της, το οποίο ο δικηγόρος της προσφεύγουσας δηλώνει ότι έλαβε στις 20 Απριλίου 2001, η Επιτροπή, με υπογράφοντα τον διευθυντή της διεύθυνσεως «Κρατικές ενισχύσεις II» της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός», απάντησε ως εξής:

«Με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες, οι υπηρεσίες της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού κατέληξαν ότι η υπόθεση δεν εμπίπτει στο κοινοτικό δίκαιο, αλλά αποκλειστικώς στο γαλλικό δίκαιο. Συγκεκριμένα, τα καταγγεληθέντα μέτρα, που αφορούν τους επιβληθέντες από το γαλλικό κράτος όρους για την παραίτηση των ασκούντων την εκμετάλλευση εταιριών από τις μεταλλευτικές παραχωρήσεις, δεν αποτελούν μέτρα εφαρμογής ειδικά για τις επιχειρήσεις ΕΚΑΧ. Εμπίπτουν στους τομείς της ασφάλειας και της αστικής ευθύνης, τομείς οι οποίοι ανάγονται στην αρμοδιότητα των κρατών μελών και όχι της Κοινότητας. Οι επιχειρήσεις ΕΚΑΧ δεν εξαιρούνται από τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν τα κράτη μέλη για λόγους γενικού συμφέροντος όπως η ασφάλεια, η αστική ευθύνη ή το περιβάλλον. Οι οφειλόμενες σε αυτά δαπάνες δεν μπορούν, επομένως, να θεωρηθούν ως ειδικές

επιβαρύνσεις που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις ΕΚΑΧ με βάση το άρθρο 4, [στοιχείο] γ', [ΑΧ].

Σε περίπτωση που έχετε νέα στοιχεία αποδεικνύοντα το αντίθετο, σας παρακαλώ να τα γνωστοποιήσετε στις υπηρεσίες μου το ταχύτερο δυνατόν.»

- 16 Με έγγραφο της 9ης Μαΐου 2001, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας απάντησε στο έγγραφο της Επιτροπής. Επέμεινε στη φερόμενη παράβαση του άρθρου 4, στοιχείο γ', ΑΧ όσον αφορά την έννοια των «ειδικών επιβαρύνσεων» και την επιβολή επιβαρύνσεων μόνο στις επιχειρήσεις στις οποίες αναφέρεται η Συνθήκη ΕΚΑΧ. Εξάλλου, πρόεβαλε την ύπαρξη δυσμενούς διακρίσεως αντίθετης προς το άρθρο 4, στοιχείο β', ΑΧ. Κατέληξε ως εξής:

«Για τον λόγο αυτό, εφόσον είναι αναγκαίο και προς εφαρμογή του άρθρου 35 [ΑΧ], καλώ την Επιτροπή να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 4, [στοιχείο] β', [ΑΧ] και 86 [ΑΧ].»

- 17 Ζήτησε επίσης να διαταχθούν τα ίδια ακριβώς μέτρα που είχε ήδη ζητήσει με την από 9 Φεβρουαρίου 2001 καταγγελία του (σκέψη 14 ανωτέρω).

- 18 Με έγγραφο της 10ης Ιουλίου 2001, που ο δικηγόρος της αιτούσας δηλώνει ότι έλαβε στις 19 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή, με υπογράφωντα τον διευθυντή της

διευθύνσεως «Πολιτική επιχειρήσεων και περιβάλλοντος, εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και ιδιαίτερες βιομηχανίες» της Γενικής Διευθύνσεως «Επιχειρήσεις», απάντησε ως εξής:

«Με το από 14 Μαΐου 2001 έγγραφό σας, επικαλείστε, επικουρικός, δυσμενή διάκριση, αντίθετη προς το άρθρο 4, [στοιχείο] β', [ΑΧ], εις βάρος της Lormines. Το ζήτημα αυτό εξετάστηκε από τις αρμόδιες υπηρεσίες μου. Εντούτοις, το άρθρο 4, [στοιχείο] β', [ΑΧ] αφορά αποκλειστικώς τις πωλήσεις προϊόντων ΕΚΑΧ. Η εφαρμογή της γενικής αρχής της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων συγκεκριμενοποιήθηκε με το άρθρο 60 [ΑΧ] (τιμές πώλησεως) και 70 [ΑΧ] (δαπάνες μεταφοράς). Επομένως, οι ειδικές επιβαρύνσεις λόγω της παραιτήσεως εκ μέρους των ασκουσών την εκμετάλλευση εταιριών από τις μεταλλευτικές παραχωρήσεις δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, [στοιχείο] β', [ΑΧ].

Όσον αφορά τα υπόλοιπα σημεία της καταγγελίας σας, παραπέμπω στην απάντηση της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού, η οποία περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 30ής Μαρτίου 2001.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαΐου 2001 και στις 31 Ιουλίου 2001, που πρωτοκολλήθηκαν αντιστοίχως υπό τους αριθμούς T-107/01 και T-175/01, η προσφεύγουσα άσκησε τις υπό κρίση προσφυγές.
- 20 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιουνίου 2001, η καθής προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο της υποθέσεως T-107/01. Με διάταξη της 11ης Οκτωβρίου 2001, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεκδικάσει την ένσταση μαζί με την ουσία της υποθέσεως και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

- 21 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Οκτωβρίου 2001, η καθής πρόεβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο της υποθέσεως T-175/01. Με διάταξη της 12ης Μαρτίου 2002, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεκδικάσει την ένσταση μαζί με την ουσία της υποθέσεως και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 22 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Μαΐου 2002, που πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-107/01 R και T-175/01 R, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων. Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, με διάταξη της 11ης Ιουλίου 2002, T-107/01 R και T-175/01 R, Lormines κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-3193), απέρριψε την αίτηση αυτή και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 23 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 2002, οι υποθέσεις T-107/01 και T-175/01 συνενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 24 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε την καθής να απαντήσει σε γραπτή ερώτηση. Η αίτηση αυτή ικανοποιήθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 25 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση της 18ης Φεβρουαρίου 2004.

- 26 Στην υπόθεση T-107/01, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·
 - να ακυρώσει, κυρίως και βάσει του άρθρου 35 ΑΧ, τη σιωπηρή απόφαση της 21ης Απριλίου 2001, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία που η προσφεύγουσα υπέβαλε στις 21 Φεβρουαρίου 2001·
 - να ακυρώσει, επικουρικώς και βάσει του άρθρου 33 ΑΧ, την απόφαση της 30ής Μαρτίου 2001, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την ίδια καταγγελία·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 27 Στην υπόθεση T-107/01, η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·
 - επικουρικώς, να κρίνει αβάσιμο και να απορρίψει το κύριο αίτημα της προσφυγής και να διαπιστώσει ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί του επικουρικού αιτήματος της προσφυγής

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

28 Στην υπόθεση T-175/01, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 35 ΑΧ, τη σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής της 9ης Ιουλίου 2001, με την οποία αυτή απέρριψε την καταγγελία της 9ης Μαΐου 2001·

— να ακυρώσει, βάσει του άρθρου 33 ΑΧ, τη ρητή απόφαση της Επιτροπής της 10ης Ιουλίου 2001, με την οποία αυτή απέρριψε την εν λόγω καταγγελία·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

29 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η προσφεύγουσα, επικουρικώς, ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει ανύπαρκτη την απόφαση της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στο από 10 Ιουλίου 2001 έγγραφό της.

30 Στην υπόθεση T-175/01, η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

- επικουρικώς, να κρίνει αβάσιμη την προσφυγή και να την απορρίψει·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Σκεπτικό

- ³¹ Στις δύο υποθέσεις, η Επιτροπή προβάλλει το απαράδεκτο των προσφυγών κατά παραλείψεως και των προσφυγών ακυρώσεως βάσει διαφόρων λόγων.
- ³² Επιβάλλεται να αναλυθεί ο λόγος που αντλείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς βάσει των άρθρων 33 ΑΧ και 35 ΑΧ, διότι δεν είναι επιχείρηση κατά το άρθρο 80 ΑΧ, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό έχει προκαταρκτικό χαρακτήρα και είναι κοινό στα αιτήματα των προσφυγών κατά παραλείψεως και των προσφυγών ακυρώσεως.

Επί της ιδιότητας της επιχείρησης κατά το άρθρο 80 ΑΧ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ³³ Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν είναι επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, δεδομένου ότι δεν ασκούσε καμία δραστηριότητα εμπίπτουσα στη Συνθήκη ΕΚΑΧ, ούτε κατά τη στιγμή καταθέσεως των υπό κρίση προσφυγών ούτε κατά τη στιγμή που απευθύνθηκε στην Επιτροπή, ούτε ακόμη κατά τη στιγμή

κατά την οποία της επιβλήθηκαν οι εν λόγω επιβαρύνσεις. Υπογραμμίζει ότι τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα καταδεικνύουν ότι η δραστηριότητά της εξορύξεως σιδήρου έπαυσε την 31η Ιουλίου 1993 και δεν διαθέτει πλέον προσωπικό από την 31η Δεκεμβρίου 1999.

- 34 Η προσφεύγουσα επικαλείται το απαραδέκτο του λόγου της Επιτροπής που στηρίζεται στην έλλειψη της ιδιότητας της επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Προβάλλει ότι ο λόγος αυτός υποβλήθηκε μόλις με το υπόμνημα αντικρούσεως στο πλαίσιο της υποθέσεως T-107/01 και όχι με το χωριστό δικόγραφο με το οποίο προβλήθηκε η ένσταση απαραδέκτου.
- 35 Προσθέτει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να προβάλει αυτόν τον λόγο εφόσον η ενεργητική νομιμοποίηση ενός προσώπου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί κατά τη δικαστική διαδικασία, αν αυτό έγινε δεκτό από τα κοινοτικά όργανα στο πλαίσιο της προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 1974, 175/73, Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 423, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, και του Πρωτοδικείου, της 11ης Ιουλίου 1996, T-161/94, Sinochem Heilongjiang κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-695, σκέψη 34).
- 36 Όσον αφορά την ουσία του ζητήματος αυτού, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι είναι επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ και, επομένως, νομιμοποιείται ενεργητικά βάσει των άρθρων 33 ΑΧ και 35 ΑΧ.
- 37 Φρονεί ότι η ερμηνεία αυτή είναι η μόνη σύμφωνη προς το γράμμα και την πρακτική αποτελεσματικότητα της Συνθήκης ΕΚΑΧ, που πρέπει να καλύπτει το σύνολο της διαδικασίας παραγωγής, από της εισόδου έως την πραγματική αποχώρηση από την αγορά άνθρακα και χάλυβα, περιλαμβανομένης και της παύσεως της παραγωγικής δραστηριότητας.

- 38 Υπογραμμίζει επίσης ότι οι επιβαρύνσεις που κατήγγειλε στην Επιτροπή της επιβλήθηκαν από τη Γαλλική Δημοκρατία λόγω της δραστηριότητάς της εξορύξεως σιδηρομεταλλεύματος και της υποχρεωτικής διατηρήσεως υπό την κατοχή της αρκέντων παραχωρήσεων μεταλλείων σιδήρου. Θεωρεί ότι μια επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, της οποίας η παραίτηση από τις παραχωρήσεις ορυχείων σιδήρου απορρίφθηκε από το Δημόσιο, ενώ μόνον η αποδοχή της παρεκκλίσεως αυτής της επιτρέπει να αποχωρήσει από την αγορά, πρέπει να απολαύει της προστασίας της εν λόγω Συνθήκης.
- 39 Απαντώντας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην ερώτηση πώς οι επιβαρύνσεις για τις οποίες παραπονείται μπορούν να επηρεάσουν την ανταγωνιστική της κατάσταση εφόσον δεν ασκεί πλέον δραστηριότητα, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι οι επιβαρύνσεις αυτές επηρεάζουν την κατάστασή της πριν από την παύση της δραστηριότητάς της, εφόσον, ειδικότερα, αν ήταν δυνατόν να τις προβλέψει όταν ασκούσε ακόμη δραστηριότητα, ίσως δεν θα είχε αναλάβει άλλες παραχωρήσεις, όπως το έπραξε. Προσθέτει συναφώς ότι οι επιβαρύνσεις που συνδέονται με το κλείσιμο των μεταλλείων έπρεπε να ήσαν προβλεπτές κατά τη διάρκεια της δραστηριότητάς της, ώστε να αποτελέσουν αντικείμενο διατάξεων και διαφορετικής φορολογικής μεταχειρίσεως. Εξάλλου, ανέφερε ότι, κατά τη στιγμή ενάρξεως ισχύος του νόμου της 15ης Ιουλίου 1994, είχε ακόμη στην κατοχή της μετάλλευμα.
- 40 Εξάλλου, υπενθυμίζει ότι υπάρχει κοινοτική κανονιστική ρύθμιση των ενισχύσεων για το κλείσιμο των επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα. Ισχυρίζεται ότι, κατά τον ίδιο τρόπο, οι επιβαρύνσεις που επιβλήθηκαν κατά την παύση της δραστηριότητας μιας επιχειρήσεως παραγωγής άνθρακα ή χάλυβα, όπως στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να αντιμετωπίζονται ενόψει των διατάξεων της Συνθήκης ΕΚΑΧ, εφόσον το κόστος αποχωρήσεως από την αγορά, όπως κάθε άμεσο και έμμεσο κόστος, αποτελούν μέρος της οικονομίας της επιχειρήσεως.
- 41 Παρατηρεί επίσης ότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε ήδη ότι μια εταιρία, για την οποία η κίνηση της διαδικασίας πτωχεύσεως είχε ως συνέπεια την παύση της δραστηριότητας πριν την άσκηση της προσφυγής της ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, είχε την ιδιότητα της επιχειρήσεως κατά την έννοια των άρθρων 33 ΑΧ, 35 ΑΧ και 80 ΑΧ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, T-37/97, Forges de Clabecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-859).

- 42 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προέβαλε ότι, υπό το ίδιο πνεύμα, με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 1983, 168/82, ΕΚΑΧ κατά Ferriere Sant'Anna (Συλλογή 1983, σ. 1681), και της 22ας Φεβρουαρίου 1990, C-221/88, Busseni (Συλλογή 1990, σ. I-495), έγινε δεκτό ότι η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να συμπεριλάβει απαιτήσεις (που προκύπτουν από εισφορές βάσει των άρθρων 49 ΑΧ και 50 ΑΧ ή πρόστιμα) στο παθητικό της πτωχέυσεως ορισμένων επιχειρήσεων που έχουν ήδη παύσει τη δραστηριότητά τους. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, για λόγους λογικής συνοχής, η αποδοχή των απαιτήσεων αυτών στο παθητικό της πτωχέυσεως αυτών των επιχειρήσεων συνεπάγεται ότι επιχείρηση η οποία τελεί σε κατάσταση όπως η δική της μπορεί να ασκήσει προσφυγή βάσει των άρθρων 33 ΑΧ και 35 ΑΧ.
- 43 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ακόμη ότι η Επιτροπή αναγνώρισε ότι τα μέτρα που θέσπισε ένα κράτος έναντι μιας επιχειρήσεως κατά το κλείσιμο των ορυχείων της σιδήρου υπέκειντο στην τήρηση της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ακόμη και μετά την παύση της δραστηριότητας εξορύξεως, αφού τα μέτρα αυτά συνδέονται με την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας που καλύπτει η Συνθήκη αυτή. Η Επιτροπή παρενέβη σε μια τέτοια κατάσταση βάσει του άρθρου 95 ΑΧ (απόφαση 96/269/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1995, σχετικά με κρατική ενίσχυση που προτίθεται να χορηγήσει η Αυστρία στην εταιρία Voest-Alpine Erzberg Gesellschaft mbH, ΕΕ 1996, L 94, σ. 17). Η απόφαση αυτή αφορούσε ενισχύσεις καλύπτουσες, εν μέρει, περίοδο μεταγενέστερη της αποχωρήσεως των δικαιούχων επιχειρήσεων από την αγορά.
- 44 Η Επιτροπή απαντά ότι δεν αγνοεί την απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1959, 18/57, Nold κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 323, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά), με την οποία έγινε δεκτή η ενεργητική νομιμοποίηση, βάσει του άρθρου 33 ΑΧ, εταιρίας υπό εκκαθάριση. Προβάλλει, πάντως, ότι η εταιρία αυτή εξακολουθούσε τις δραστηριότητές της όπως και στο παρελθόν, κατ' αντίθεση προς την προσφεύγουσα, η οποία επί δέκα και πλέον έτη δεν ασκεί καμία δραστηριότητα που μπορεί να έχει επίπτωση στην αγορά των προϊόντων τα οποία εμπίπτουν στη Συνθήκη ΕΚΑΧ.
- 45 Η Επιτροπή προβάλλει ακόμη ότι το επιχείρημα που η προσφεύγουσα αντλεί από την ύπαρξη ενισχύσεων για το κλείσιμο των χαλυβουργικών επιχειρήσεων δεν είναι βάσιμο. Παρατηρεί ότι ο τελευταίος κώδικας περί ενισχύσεων στη χαλυβουργία (απόφαση 2496/96/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με τη

θέσπιση κοινοτικών κανόνων για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, ΕΕ 1996, L 338, σ. 42) αναφέρεται μόνον στις ενισχύσεις προς τις επιχειρήσεις οι οποίες ασκούν ακόμη δραστηριότητα και οι οποίες παύουν οριστικά τη δραστηριότητά τους παραγωγής χάλυβα. Όμως, η επικρατούσα κατάσταση στην παρούσα υπόθεση δεν είναι εκείνη της πραγματικής αποχωρήσεως από την αγορά άνθρακα και χάλυβα, αλλά μια κατάσταση πολύ μεταγενέστερη της αποχωρήσεως από την αγορά αυτή.

- 46 Όσον αφορά το επιχείρημα που η προσφεύγουσα αντλεί από την απόφαση *Forges de Clabecq* κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, η καθής παρατηρεί ότι, παρά το γεγονός ότι η εν λόγω επιχείρηση είχε πτωχέυσει, το εθνικό δικαστήριο είχε αποφασίσει ότι η δραστηριότητά της έπρεπε να εξακολουθήσει προκειμένου η επιχείρηση να αναδιαρθρωθεί και να ανακάμψει.
- 47 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από την απόφαση 96/269, η καθής υποστηρίζει ότι η κατάσταση της εν λόγω επιχειρήσεως στην απόφαση αυτή ήταν θεμελιωδώς διαφορετική από εκείνη της προσφεύγουσας. Με την απόφαση αυτή, προβλεπόταν ότι το μεταλλείο σιδήρου έπρεπε να κλείσει. Πάντως, η επιχείρηση συνέχιζε ακόμη την παραγωγή της κατά τον χρόνο χορηγήσεως της εν λόγω ενισχύσεως.
- 48 Απαντώντας στον λόγο ακυρώσεως που η προσφεύγουσα αντλεί από το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν υποχρεούταν να εκθέτει όλους τους λόγους απαραδέκτου με την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει με χωριστό δικόγραφο και ότι μπορεί να προβάλλει άλλους λόγους απαραδέκτου με το υπόμνημά της αντικρούσεως. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο δικαιούται να εξετάζει αυτεπαγγέλτως κάθε λόγο δημοσίας τάξεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 49 Προτού εξεταστεί το βάσιμο της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή, το Πρωτοδικείο κρίνει αναγκαίο να εκτιμήσει το παραδεκτό της προσφυγής. Πράγματι, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η εν λόγω ένσταση

απαραδέκτου προβλήθηκε από την Επιτροπή μόλις με το υπόμνημά της αντικρούσεως που υποβλήθηκε στην υπόθεση T-107/01, καθώς και με την ένσταση απαραδέκτου που υποβλήθηκε στην υπόθεση T-175/01.

50 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η ενεργητική νομιμοποίηση ενός προσώπου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο της δικαστικής διαδικασίας αν είχε γίνει δεκτή από τα κοινοτικά όργανα στο πλαίσιο της προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι οι αποφάσεις Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Sinochem Heilongjiang κατά Συμβουλίου, σκέψη 35 ανωτέρω, που επικαλείται προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, δεν ασκούν καμία επιρροή. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι περιστάσεις της υπό εξέταση περιπτώσεως είναι διαφορετικές εκείνων που οδήγησαν στην έκδοση αυτών των αποφάσεων. Συγκεκριμένα, η απόφαση Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου αφορούσε το ζήτημα της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου να επιληφθεί ευθείας προσφυγής που άσκησε επαγγελματική ένωση στο πλαίσιο του άρθρου 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Στην υπόθεση Sinochem Heilongjiang κατά Συμβουλίου, και πάλι το ζήτημα δεν ήταν κατά πόσον η καθής μπορούσε ακόμη να προβάλει λόγο απαραδέκτου κατά τη δικαστική διαδικασία, αλλά κατά πόσον η προσφεύγουσα είχε την ιδιότητα του νομικού προσώπου κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, δεδομένου ότι τα κοινοτικά όργανα την είχαν αντιμετωπίσει ως ανεξάρτητη νομική οντότητα κατά τη διοικητική διαδικασία.

51 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας απαγόρευε στην Επιτροπή να προβάλει την έλλειψη της ιδιότητας της επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ με το υπόμνημά της αντικρούσεως που υπέβαλε στην υπόθεση T-107/01, εφόσον δεν την είχε προβάλει με την ένσταση απαραδέκτου, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαραδέκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται, κατά τη νομολογία, η αρμοδιότητα του κοινοτικού δικαστή να επιλαμβάνεται προσφυγής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1980, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 έως 228/78, 263/78 και 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 και 85/79, Valsabbia κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/Ι, σ. 489, σκέψη 7, και του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουνίου 1998, T-174/95, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-2289, σκέψη 80). Ο έλεγχος του Πρωτοδικείου δεν περιορίζεται επομένως στις ενστάσεις απαραδέκτου που προβάλλουν οι διάδικοι (διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 2002, T-387/00, Comitato organizzatore del convegno internazionale κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. ΙΙ-3031, σκέψη 36).

- 52 Στην προκειμένη περίπτωση, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή θέτει ένα ζήτημα δημοσίας τάξεως, στο μέτρο που αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας, καθώς και τη δυνατότητά της να ασκεί ένδικα βοηθήματα και, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα νομολογία, η ένσταση αυτή μπορεί επομένως να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το Πρωτοδικείο (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1997, T-239/94, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1839, σκέψη 27).
- 53 Όσον αφορά το βάσιμο αυτής της ενστάσεως απαραδέκτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, ΑΧ ορίζει ότι «οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 48 [ΑΧ]» μπορούν, υπό τις αυτές προϋποθέσεις με τις προβλεπόμενες στο πρώτο εδάφιο αυτού, να ασκήσουν προσφυγή κατά ατομικών αποφάσεων και συστάσεων που τις αφορούν ή κατά γενικών αποφάσεων και συστάσεων που θεωρούν ότι συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας. Κατά πάγια νομολογία, η απαρίθμηση στο άρθρο αυτό των υποκειμένων δικαίου που νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως είναι περιοριστική, οπότε τα υποκείμενα δικαίου τα οποία δεν μνημονεύονται σ' αυτό δεν μπορούν να ασκούν εγκύρως μια τέτοια προσφυγή (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1984, 222/83, Commune de Differdange κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2889, σκέψη 8, και του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2003, T-374/00, Verband der freien Rohrwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2275, σκέψη 33).
- 54 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι, βάσει των άρθρων 80 ΑΧ και 81 ΑΧ, μόνον οι επιχειρήσεις που ασκούν παραγωγική δραστηριότητα στον τομέα του άνθρακα και του χάλυβα υπόκεινται στους κανόνες της Συνθήκης ΕΚΑΧ και ότι, συναφώς, μόνον τα απαριθμούμενα στο παράρτημα Ι ΑΧ προϊόντα καλύπτονται από τις εκφράσεις «άνθρακας» και «χάλυβας» (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 2003, C-334/99, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-1139, σκέψη 77).
- 55 Η προσφυγή κατά παραλείψεως, βάσει του άρθρου 35 ΑΧ, δεν είναι επίσης παραδεκτή παρά μόνον αν η προσφεύγουσα έχει την ιδιότητα της επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου

1961, 9/60 και 12/60, Vloeberghs κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 621, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά).

- 56 Ασφαλώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι δεν απαιτείται να έχει η προσφεύγουσα την ιδιότητα αυτή κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 2002, C-480/99 P, Plant κ.λπ. κατά Επιτροπής και South Wales Small Mines, Συλλογή 2002, σ. I-265, σκέψη 44).
- 57 Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό που η Επιτροπή άντλησε από το απαράδεκτο της προσφυγής την οποία άσκησαν οι εκμεταλλευόμενες τα ορυχεία επιχειρήσεις και στήριξε στο γεγονός ότι αυτές δεν είχαν προσκομίσει την απόδειξη ότι ασκούσαν ακόμη τη δραστηριότητα παραγωγής άνθρακα κατά τη στιγμή ασκήσεως της προσφυγής τους ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (σκέψεις 37 και 44).
- 58 Το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι δεν αμφισβητείτο ότι οι προσφεύγουσες είχαν την ιδιότητα της επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, κατά τον χρόνο των ενεργειών που διαλαμβάνει η καταγγελία τους την οποία απέρριψε η Επιτροπή και έκρινε ότι «το γεγονός ότι στη συνέχεια έχασαν την ιδιότητά τους αυτή δεν τους αφαιρεί το συμφέρον να βάλλουν κατά παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, τις συνέπειες της οποίας υπέστησαν όταν είχαν την ιδιότητα αυτή κατά της οποίας είχαν δικαίωμα να υποβάλουν καταγγελία» (σκέψη 44).
- 59 Στην προκειμένη περίπτωση, γίνεται δεκτό ότι η προσφεύγουσα έπαυσε τις παραγωγικές της δραστηριότητες τον Ιούλιο του 1993.
- 60 Εξάλλου, οι από 9 Φεβρουαρίου 2001 και 9 Μαΐου 2001 καταγγελίες της στην Επιτροπή, οι οποίες οδήγησαν στις υπό κρίση υποθέσεις, αφορούν επιβαρύνσεις οι οποίες, δημιουργηθείσες με τους γαλλικούς νόμους 94-588, της 15ης Ιουλίου 1994, και 99-245, της 30ής Μαρτίου 1999, δεν υπήρχαν κατά τον χρόνο παύσεως των παραγωγικών δραστηριοτήτων της προσφεύγουσας.

- 61 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, δεδομένου ότι το γεγονός και μόνον ότι κατείχε ακόμη μετάλλευμα κατά την έναρξη ισχύος του νόμου της 15ης Ιουλίου 1994 δεν είναι ικανό να αναιρέσει το συμπέρασμα αυτό.
- 62 Εξάλλου, δεδομένου ότι οι επιβαρύνσεις για τις οποίες παραπονείται η προσφεύγουσα προκύπτουν από διατάξεις οι οποίες είναι μεταγενέστερες της παύσεως της εξορυκτικής της δραστηριότητας, η προσφεύγουσα δεν υπέστη τις συνέπειες των φερομένων παραβάσεων της Συνθήκης ΕΚΑΧ όταν είχε ακόμη την ιδιότητα της επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ. Επομένως, οι ενέργειες που διαλαμβάνονται στις καταγγελίες της δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα στην κοινοτική αγορά άνθρακα και χάλυβα.
- 63 Η διαπίστωση της ελλείψεως της ιδιότητας της επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, της προσφεύγουσας δεν αναιρείται από τα λοιπά επιχειρήματά της.
- 64 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που στηρίζονται στο γεγονός ότι η Συνθήκη ΕΚΑΧ πρέπει να καλύπτει το σύνολο της διαδικασίας παραγωγής, καθώς και στην οικονομική σχέση μεταξύ των επιβαρύνσεων για τις οποίες παραπονείται και της προηγούμενης της δραστηριότητας, επιβάλλεται να θεωρηθεί ότι κανένα από τα επιχειρήματα αυτά δεν αναιρεί το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, αντίθετα προς ό,τι επιβάλλει το άρθρο 80 ΑΧ, δεν ασκούσε παραγωγική δραστηριότητα στον τομέα του άνθρακα και του χάλυβα κατά τον χρόνο των ενεργειών που διαλαμβάνουν οι καταγγελίες της ούτε κατά τον χρόνο που απευθύνθηκε στην Επιτροπή παραπονούμενη για τις επιβαρύνσεις που της επέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία. Εξάλλου, δεν πρόκειται για παραβάσεις τις συνέπειες των οποίων υπέστη η προσφεύγουσα όταν είχε ακόμη την ιδιότητα της επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ.
- 65 Ούτε μπορεί να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι η επιχείρηση πρέπει να απολαύει της δικαστικής προστασίας που προσφέρει η Συνθήκη ΕΚΑΧ μέχρι της πραγματικής αποχωρήσεώς της από την αγορά. Όπως επανειλημμένως υπέμνησαν τα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα, δεν απόκειται σ'

αυτά να παρεκκλίνουν από το δικαιοδοτικό σύστημα που θεσπίστηκε με τις Συνθήκες (βλ., ειδικότερα, όσον αφορά τα μέσα παροχής ένδικης προστασίας που προβλέπει η Συνθήκη ΕΚΑΧ, απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1963, 12/63, Schlieker κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 935, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, και προπαρατεθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω απόφαση Verband der freien Rohrwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 38).

66 Πράγματι, αν ακόμα οι προϋποθέσεις ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή πρέπει να ερμηνεύονται ενόψει της αρχής της πραγματικής δικαστικής προστασίας, η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την απάλειψη μιας ρητά προβλεπόμενης από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ προϋποθέσεως χωρίς να οδηγεί, με τον τρόπο αυτό, σε υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που η Συνθήκη αυτή αναγνωρίζει στα κοινοτικά δικαστήρια (διάταξη του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 2003, C-75/02 P, Diputación Foral de Álava κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2903, σκέψη 34).

67 Τα επιχειρήματα τα οποία η προσφεύγουσα αντλεί από τη δικαστική προστασία της Συνθήκης ΕΚΑΧ για το σύνολο της διαδικασίας παραγωγής, από της εισόδου μέχρι την πραγματική αποχώρηση από την αγορά, δηλαδή μέχρι την εξαφάνιση της επιχειρήσεως, δεν μπορούν ούτε αυτά να δικαιολογηθούν από την ύπαρξη κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως των ενισχύσεων για το κλείσιμο των χαλυβουργικών επιχειρήσεων. Πράγματι, ορθώς η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο τελευταίος κώδικας περί των ενισχύσεων στη χαλυβουργία (απόφαση 2496/96) απευθύνεται στις επιχειρήσεις οι οποίες ασκούν ακόμη δραστηριότητα. Συγκεκριμένα, το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως αυτής προβλέπει ότι «[ο]ι ενισχύσεις προς επιχειρήσεις που παύουν οριστικά τις δραστηριότητες παραγωγής προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μπορούν να θεωρηθούν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά, υπό τον όρο ότι [...] λειτουργούσαν κανονικά για την παραγωγή προϊόντων σιδήρου και χάλυβα ΕΚΑΧ μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων αυτών σύμφωνα με το άρθρο 6 [...]». Από τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι στόχος της εγκρίσεως των ενισχύσεων αυτών είναι να «ενθαρρύνουν το μερικό κλείσιμο μονάδων παραγωγής ή [τη] χρηματοδότηση της οριστικής παύσης κάθε δραστηριότητας στον τομέα ΕΚΑΧ των λιγότερο ανταγωνιστικών επιχειρήσεων».

68 Ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ιδιότητα της επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ για επιχείρηση υπό πτώχευση με την απόφαση Forges de Clabecq κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η εν λόγω απόφαση αφορούσε χαλυβουργική

επιχείρηση η οποία, όταν η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση σχετικά με τις ενισχύσεις υπέρ αυτής, η επιχείρηση αποτελούσε αντικείμενο προσπάθειας ανακάμψεως προκειμένου να αποφευχθεί η πτώχευσή της και να καταστεί έτσι δυνατό να συνεχίσει τη δραστηριότητά της. Εξάλλου, η απόφαση αυτή, με ημερομηνία 18 Δεκεμβρίου 1996, ήταν προγενέστερη της πτωχεύσεως κατόπιν δηλώσεως αναστολής των πληρωμών, που κηρύχθηκε με απόφαση του αρμόδιου tribunal de commerce στις 3 Ιανουαρίου 1997 (σκέψεις 6 έως 11, 18 και 19 της ίδιας αποφάσεως). Όμως, η κατάσταση αυτή ήταν ριζικά διαφορετική από την υφιστάμενη στην παρούσα υπόθεση.

- 69 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που η προσφεύγουσα αντλεί από τις αποφάσεις EKAX κατά Ferriere Sant'Anna και Busseni, σκέψη 42 ανωτέρω, αρκεί η παρατήρηση ότι, στις υποθέσεις αυτές, ετίθετο το ζήτημα αν οι απαιτήσεις της Ανωτάτης Αρχής μπορούσαν ή όχι να περιληφθούν, ως προνομιακές απαιτήσεις, στο παθητικό της πτωχεύσεως ορισμένων επιχειρήσεων. Επομένως, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούν ζήτημα άσχετο με εκείνο το οποίο συζητείται στην προκειμένη περίπτωση και ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε σε τι το γεγονός ότι τέτοιες απαιτήσεις μπορούν να περιληφθούν στο παθητικό της πτωχεύσεως μιας επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ, συνεπάγεται ότι αυτή μπορεί να ασκήσει εγκύρως προσφυγή ακυρώσεως. Εξάλλου, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι οι εν λόγω απαιτήσεις αντιστοιχούσαν σε χρηματικές υποχρεώσεις των επιχειρήσεων προς την Ανωτάτη Αρχή, οι οποίες συνδέονταν με τη δραστηριότητά τους.
- 70 Τέλος, όσον αφορά την απόφαση 96/269, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή επέτρεπε τις ενισχύσεις υπέρ μιας επιχειρήσεως η οποία, κατ' αντίθεση προς την προσφεύγουσα, ασκούσε ακόμη δραστηριότητα κατά τον χρόνο που η Επιτροπή έλαβε την απόφασή της (βλ. σημείο II της αποφάσεως αυτής).
- 71 Υπό τις περιστάσεις αυτές, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αποβλέπουν στο να θεωρηθεί ως επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 ΑΧ πρέπει να απορριφθούν.
- 72 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφυγές της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 73 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και εκείνων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με τα αιτήματα της καθής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και εκείνων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Legal

Tiili

Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουλίου 2004.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

H. Legal